

ustavljajo tam različni kupčijski potovalci, ponujajoči blago svojih fabrik ali trgovinskih zalog ondotnim kupčevalcem.

Vse ostaja vsaj začasno pri velikem gostilničarju, katerega bomo Mlinar imenovali. Njegov hôteľ je izgled hôteľov po naglavnih mestih, popotnik dobí vse, kar si želi, in njegova gostilnica je prevedena z najizvrstnimi sortami vina in najslajša jedila se naročujejo v njegovi kuhinji. Od šampanjca do navadne kislice, od divjega petelina in fazana do navadne piške, — vse to se dobiva pri njem in na to je on dokaj ponosen.

Nekega večera se pripelje z brzovlakom tujec, kateri si dá pokazati najboljšo sobo in naroči pri kletarju dobro večerjo, ki naj se mu prinese v sobo. Pravi, da je vtrujen po dolgem potovanji in ne misli ta večer več zapustiti sobe in to tem manj, ker mu je mesto popolnoma neznano.

Mlinar sam, kateremu se ne zdi sramotno streči svojim gostom, se podá s kletarjem k tujcu in praša, kako vino bi se mu zdelo primerno. Pri tem začne naštevati vse svoje sorte po vrsti.

„Ostaniva pri šampanjcu“, ga vstavi tujec, „tega vina sem že navajen, ker je povsod enako; na drugo zmes se ne morem prav zanesti. Buteljo šampanjca toraj!“

Gostilničar gré za kletarjem, a kmalu se vrne z buteljo šampanjca, katero postrežljivo z umno roko odmaši.

„Bo sicer še kaj všeč gospodu?“ vpraša, ko je nalil gostu prvo kupico.

„Nocoj ne bom potreboval več“, pravi tujec, „pač pa bi mi zeló vstregli, ako bi mi vedeli za kako privatno stanovanje, ker mislim nekoliko časa si v tem mestu od svojih opravil odpočiti. Hrano bom jemal se vé da, pri vas,“ nadaljuje, ko vidi, da se gostilničarjev obraz nekoliko zatemni, „stanoval bi pa rajši kje drugod, ne zaradi morda niže cene, haha, samo zato, ker se mi stanovanje v tako zeló obiskovanem hôteľu, kakor je vaš, malo prenemirno, nepokojno zdi, jaz pa bi bival rad v tistem kraju.“

„Hm, hm,“ odgovori gostilničar, „bom še nocoj dal povelje, da se poprašuje. Jutri mi bo morda že mogoče, vam vstreči z ugodnim poročilom.“

„Pristavim še enkrat, da zaradi najemščine mi ni,“ pravi tujec. „Jaz sem navajen gledati bolj na vse drugo, kakor na denar.“

Gospod Mlinar se prikloni ponižno ter odide. Drugi dan naznani on sam lastnoustno svojemu gostu, da se mu je posrečilo najti stanovanje, katero bo po njegovih ponižnih mislih gospodu ugodno.

„Dobro in hvala vam za trud,“ reče tujec na to in pristavi: „Pošljite mi hišnika z računom, da poravnám svoj dozdani račun!“

„O, se ne mudi, častiti gospod,“ mede gostilničar, „saj boste pri meni obedovati blagovolili —“

„Gotovo, dokler bom tu,“ je odgovor; „toda moja navada je, vse sproti plačevati in te navade ne bom popustil.“

„Kakor vam drago,“ pravi gostilničar in gre. Kmalu za njim vstopi kletar, kateri mu predloží račun.

„Petnajst goldinarjev vsega skup,“ pravi tujec, pogledavši podolgasti list.

„Dovolite, milost,“ si drzne opomniti kletar, „soba, večerja —“

„Ne mislite, da se mi zdi to preveč,“ ga vstavi tujec in izleče veliko denarno listnico iz žepa, „marveč račun je nizek.“

S tem podá kletarju dva desetaka, iz katerih se pripravlja ta nazaj dati.

„Pustite malenkost,“ pa pravi tujec, „marveč pre-

skrbite mi koga, ki mi pokaže stanovanje in nese mojo robo z menoj.“

Služni duh se prikloni do tal in pravi:

„Spodej že stoji naša kočija vam na razpolaganje in po vašo robo bo hitro prišel hôteľni strežaj.“

Tujec se odpelje v novo stanovanje, gostilničar pa in kletar se priklanjata še, dokler je kočije kaj videti.

Za tem je hodil tujec k obedu vsaki dan na tanko ob pol treh, si izbiral najboljša jedila in pil vselej buteljo šampanjca. Za to je dal kletarju vsako opoldne desetak, iz katerega ni hotel nič nazaj. Zvečer je prihajal ob desetih in dajal natararju za zrezek in malo buteljo šampanjca po petaku, iz katerega ravno tako ni hotel nič nazaj. Se vé da sta na ta način kletar in gostilničar dobila strašno misel o njem in da se je zbudila njuna radovednost; toda zdelo se je obema predrzno in nespodobno popraševati ga po njegovem stanu in drugih okoliščinah. Da mu je ime Engelbert Breier, to sta izvedela po karti, katera mu je iz žepa padla, in da je strašno bogat, o tem sta bila prepričana po vsem, kar sta videla. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Sedem otrók*, ki so v gozdu v Kolozserski županiji jagode brali in pod visoko drevo zavetja iskali pred hudim vremenom, je pretekli teden v enem hipu strela ubila.

* Iz Böszoerneny-a na Ogerskem donaša telegraf novico, da ondašnji gozdi že dva dni gorijo in da je dosihmal čez 1000 oralov gozda zgorelo. Škoda je neizmerna.

* *Koleri podobna driska v Berlinu* je v samo enem tednu pomorila 409 otrók.

* *Sitna stvar*. Časnik „Obzor“ v Zagrebu v listnici mrličev pristavlja tudi zdravnika, ki je umrlega ozdravljaj.

* V Rumuniji se je ponoči od 3. do 4. dne t. m. pogreznila vas Dejoin v globočino 3 sežnjev. Ker so prebivalci že prejšnji dan bežali, prestrašeni po podzemeljskem bobnenji, zato ni nobenega njih kaka nesreča zadela. Zanimivo je to, da skor vse hiše nepoškodovane kviško stojé.

Naši dopisi.

Na Dunaji 23. julija. — Uradni Dunajski časnik, izdan 14. julija (števil. 158, str. 175), priobčuje, da je avstrijskih železnic glavno nadzorstvo (General-Inspektion) ukazalo moravskim železnicam, v izvrševalni službi držati se narodne enakopravnosti, tako namreč, da bodo železnocestnim postajam po Moravskem imena tudi po češki napisana, da se železnocestni uradniki, kateri imajo opravilo z ljudmi, češkega jezika naučé, ter da se bodo ob vožnji imena tistih postaj, katerim se po slovanski drugače pravi nego po nemški, tudi češki napovedovala ali klicala.

Ta ukaz glavnega nadzorstva ima svojo zgodovino, „habent sua fata libelli“.

Pogostoma so različni česko-moravski listi tožili, kako jim železnocestne družbe zanemarjajo pravico do enakosti narodne. Ker je pa to bilo vse zastoj, obrnil se je, — kakor je videti iz nekdanjega tednika „Zukunft“ (št. 36 in 37 od leta 1865), — leta 1864 prof. A. V. Šembera, tedaj deželni poslanec, osebno na ravnateljstva državne železnice in severne po cesarji Ferdinandu sloveče železnice ter jima je izročil o tej stvari skromno spomenico, katera je cela natisnjena v omenjenih listih tednika „Zukunft“. Kakošen uspeh je